

EDINOST

Oglaš se računa po tarifu v petini; na naslove s debelimi črkami se plačuje prostor, kolikor obsega navadnih vrstic. Poslana, osmrtnica in javne zahvale, če maši oglaš itd. se računajo po pogodbi.

Vsi depisi naj se pošiljajo zredništva ulice Caserma št. 13. Vsako pismo mora biti frankovano, ker nefrankovana se ne sprejemajo. Rokopisi se ne vrstajo.

Namerno, reklamacije in oglaš sprejema upravitelstvo ulice Molino picolo hit. 3, II. nadst. Namerno in oglaš je plačevati leco Trst. Odprte reklame sije se proste poštnine.

Glasilo slovenskega političnega društva za Primorsko.

„V edinosti je moč“.

Nekoliko pojasnila.

Zadnji „Primorski List“ je prinesel članek pod naslovom „Somišljenikom v Trstu“, iz katerega razločno zveni graja na adresu narodne stranke na ozemlju tržaškem.

V članku je mnogo resnice. Sosebno smo hvaležni goriškemu tovarišu na tem, da vspodbuja tržaško duhovščino na proučevanje socijalne demokracije. Prav to je tudi naša iskrena želja. Dobro vedoči, da par odbornikov v pol. društvu „Edinost“ ne more uspešno nositi vsega bremena, spojenega s narodnim delom, smo obžalovali vsikdar, da se je duhovščina na ozemlju tržaškem vse preveč — ne iz nemarnosti, to vemo, ampak iz izvestnih „ozirov“, katerih pa ne moremo pripoznati veljavnimi — odtezala delovanju v javnosti. Če kje drugje, trebalo bi zloznega dela na tej točki naše domovine.

Ne da bi hoteli zatiskati oči pred socijalno-demokratskim gibanjem in pred nevarnostjo, ki je spojena z istim za vero in narodnost, zdi se nam vendar, da gospod člankar v „Primorskem listu“ vse preveč sodi vspehe socijalistiških shodov po okolici po utisu, ki so ga napravila nanj poročila v „Delavcu“.

V mestu so si demokratje res pridobili trdna tla in je tudi res, da ni takega odpora z druge strani, kakor bi bilo želeli. Pa tudi med slovenskimi nižimi sloji v mestu ni juha take vroča, kakor hote trditi socijalistiška glasila. Da je organizacija res pomanjkljiva na nesocijalistiški strani, na tem pa niso krivi naši narodni „Mojzesi“, ampak krivi so oni, ki v svoji narodni strasti nočejo ni čuti o zloznem delu, in na katere je pokazal tudi „Primorski list“ z debelom prstom, ko je napisal: „In kar ni bila vatani vresničiti italijansko-katoliška ideja tržaških kršč. socialceev, da bi iskali zaveznikov vsaj pri kat. slov. duhovščini...“ Mi smo bili vsikdar pripravljeni

za zlošno delo s poštenimi Italijani. Narodna ideja preveva sicer vse naše bitstvo, ali tako velika vendar ni, da bi nam mogla temniti pogled na cilje — vesoljnega človečanstva. Na tem pa nismo krivi mi, ako na drugih straneh ni take ugodne dispozicije. Kje in zakaj? — o tem pa je ravno „Primorski list“ v noveji čas govoril mnogo, dobro in opetovano. Žal, da brez vspeha.

Kar pa se dostaje socijalistiških shodov po okolici, treba nekoliko pojasnila. „Prim. list“ piše ozirom na tak shod pri sv. Ivanu:

„Zvedavo sem prebral dotični članič in še enkrat sem ga prelistal in obračal... da bi kaj zvedel ali vsaj mej vrsticami razbral, kako so narodni Tržačani sprejeli demokratske misijonarje. Menim pa, da so govorniki izvrstno vršili in izvršili svoje nalogo, zakaj nikdo, prav nikdo se jim ni upal ugovarjati v odločnem stvarno-dostojnem govoru?“

To ne odgovarja resnici. Konstatovati moramo marveč, da se zavedni in narodni mojesevtoivanski nastopili tako odločno, da so že v naprej onemogočili sleherni vseh socijalistiških govornikov. Predsedništvo shoda so naši vzeli v svoje roke. Potem pa so zavračali — in sosebno tamonjši gospod kapelan — posamične krive trditve tako vspesno, da je rekel jeden socijalistov: „Gehen wir, gehen wir, da ist nichts zu machen“.

Potem je treba poznati te shode po okolici. Povsod isti govorniki in isti poslušalci. Socijalisti vodijo vedno seboj svoj avditorij iz mesta! V Rojanu n. pr. ni bilo na shodu ni toliko okoličanov, kolikor je prstov na roki. V Škedenj zahajajo na shode večinoma socijalisti od sv. Jakoba v mestu. In če je med istimi kakov prebivalec iz Škedenja ali od blizu tam, je gotovo tujec, v največ slučajih nemški delavec. V kolikor smemo verjeti poročilom naših mož po okolici, se ni treba plašiti, ako bomo le mi vedno pazni na straži.

kaj kostanjev, katere je rada sprejela ogovorenjena.

„Kako lepe lase imaš!“ čudila se je druga tovarišica, „tako lepo so spleteni, kar vsa druga si nekaj dnij sem“.

Lojza je prijazno pogledala po prišlecih, toda molčala je.

„Ali že veš, da je šel Hebčev v Gorico, da boče za gospoda?“ vprašal jo je Pevčev Tonče, ki je bil prišel počasi za drugimi pastirji.

„Vem“, je dejala kratko, hipoma je postala smrtno bleđa, roke so se krčevito oklenile klopice: božjast jo je lomila.

Prestrašeni so pobegnili pastirji, le Pevčev je ostal pri njej zmakaje jej senci. Kmalu jej je odleglo. Kratko ga zahvalivši za skazano jej prijaznost hitela je v gozd. Ko je z višine ugledala belo cesto, po kateri se je odpeljal on, priklopela jej je vroča solza iz modrega očesa. In gledala je v tisto mer, dokler jej ni otemnel pogled od solza in mraka. Še le bleđa luna, ki je zvedavo pogledala izza Gorjancev, spomnila jo je, da je treba iti domov.

Od tistega dne je pogosto pala ob Leskovčku in tudi božjast jo je obiskovala redneje...

Minilo je mesec dnij, odkar je bil Hlebčev v goriškem semenišču, toda zadovoljen ni bil in nekega dne ga je zmanjkalo: odšel je bil domov.

Bil je jasen dan, kakoršnih je malo takih pozno v jeseni, ko je korakal proti domu. Hotel

In to hočemo, kakor je pojasnil predsednik pol. društva „Edinost“ na javnem shodu pri sv. Ivanu. In ako bode duhovščina na tržaškem ozemlju hotela slušati in spolnjevati gornji nasvet „Prim. lista“, ako bode jela z nami javno nastopati za dobro stvar, potem se pokaže prav kmalu, da narodna in verska ideja še živita po okolici. A v kolikor je verska ideja res oslabila po naši okolici, je oslabila le tam — to nam gotovo potrde vsi gg. duhovniki — kjer je narodna demoralizacija izvršila svoje peklenko delo. In iz tega bi sledilo, da v Trstu izvestni slovenski narodni Mojzesi niso brez pomena — v dobrem zmislu — tudi za versko stvar. Le škoda, da delo teh poslednjih ne najde podpore med izvestnimi laškimi narodnimi „Mojzesi“ v duhovskih sukobah, ki hočejo baje izvojevati težko borbo, ki pa v isti hip odklanjajo sobojevnike v svoji neumljivi jednostranosti in jih še žalijo v isti sapi na nečuten način. Sami so prešibki za težko borbo, sobojevnikov druge narodnosti ne trpe poleg sebe, potem ni čudo, da so sledi njih delu v mestu jednake — ničli.

Ne varajte se! Vse proučevanje socijalistiških spisov, vse tatarska poznanje socijalnega vprašanja vam ne pomore, dokler se laški katoliki ne povzdignejo iz jedaostranosti do odkritosti, iskrenosti in — ljubezni do poštenih življenj druge narodnosti v deželi. Tu je korenina zlu, tu treba zastaviti vzvod. Ako se tu obrne na bolje, potem zadobe potrebnega poguma tudi na naši strani in se bodo radi in intenzivneje bavili se socijalnim vprašanjem. Pred vsem pa treba objektivnosti nasproti socijalnemu gibanju. Treba priznavati, da je to gibanje opravičeno v mnogih pogledih, da je resnična mnogokatera krivica, o kateri govori socijalizem. Treba, da se pokažemo objektivne, dobrohotne v presojanju; in Bog ne daj, da bi hoteli tajiti nedostatke, kjer je taci v resnici! Le tako bomo vzbujali zaupanje v nas in vero v naše dobre na-

je videti svojo znanko, Lejso; in krenil je mimo Leskovčka. Prepodil je nekaj kosov in drugih ptičev, ki simujejo pri nas, da so glasno evrčaje leteli v goščo. Šumno je odmeval njegov korak po suhem listju; in sedaj je bil pri klopici, a bila je prazna..

Na plešici nad Leskovčkom so kurili vrhovski pastirji ter si gredli premrele ude. V žrjavici pa je bilo nekaj krompirja, v katerega se je oziralo dvajset poželjivih oči. V tem je pritaval Hlebčev na golišče in pastirji se ga obstopili takoj.

„Kdaj si pa prišel?“ je vprašal Tonče prišleca in ne čakaje odgovora je nadaljeval: „Z Lojzo pa ne boče več sanjaril; včeraj je umrla ob Leskovčku na klopici: božjast jo je strla“.

„Umrli“ je slišal in vedel je več, nego je hotel. Noben vzdih se mu ni izvil iz prsi, nobena solza mu ni prirosila v oko, le v prsih ga je nekaj tiščalo neznanško močjo.

„Pokropit jo pojdem“, je dejal poluglasno ter se molče izgubil iz srede pastirjev.

„Kako pobit je“, je prišel Pevčev Tonče; tega bi ne bil verjel nikdar, kar so ljudje ugibali, pristavil je bolj za se.

Solnce se je pomikalo vedno bolj proti zahodu in lahke, prozorne meglice so začele ustajati iznad senežeti, ki jo je napajala vodica Leskovčkova. Pastirji so gurali živino domov, ugibajoči, koliko dni še bodo pasli letos, ker sneg ne boče odlašal več dolgo. (Zvršetek prih.)

PODLISTEK

Ob Leskovčku.

Spisal Janko Kessler.

Hlebček ni odgovoril. Le tih vzdih se mu je ukrul iz persij. „Lojzika“, je dejal za nekoliko časa, prijemši jo za desnico, „že več dnij opazujem to in poznam vse tvoje gorje. Rad bi ti lajšal nesrečno življenje, toda za naju ni tlažila in leka na tem svetu; še le onkraj groba zadobiva mir in srečo, po kateri hrepeniva zama. Nestalni smo“, rekši to je pokazal kvišku, kjer je visoko pod nebom šumno letela jata golobov, „kakor ptice, ki se selijo v toplejše kraje, kamor jih žene narava. Tudi mi moramo hrepeneti po boljši domovini, kjer ni več rev in težav“. Rekši jo je strastno pritisnil na burna prsa ter jej vroče poljubil žareči ustnici, ki še nisti poljubili nikogar. In kakor je bil nena doma prišel, izginil jej je naglo izpred oči.

Ko je odšel, sedela je še dolgo na klopici ter premišljevala o njegovih besedah. S tem dnem se jej je rodil nov čut v prsih, sladek čut, katerega ni poznala dosedaj.

In če ni bilo Hlebčevega k studentu, da bi se pogovarjala, bila je nesrečna, stokrat bolj nesrečna, nego prej, ko ga še ni poznala tako.

Ljubila je in bila v nesreči srečna..

Ko so prišli pastirji do nje, je nehala peti.

„Lojzika, poskusi, kako dober je naš kostanj“.

Temi besedami jej je ponudila mala pastarica ne-

mene. Zato ponavljamo še enkrat, kar smo razglasili že tolikokrat: usodna zmeta bi bila, ako bi hoteli načelno in pavšalno obsojati vse gibanje socialne demokracije. Naša borba mora biti naperjena proti onim, ki so zaveli to gibanje v napadno strujo; proti onim, katerim je le do tega, da vodovje socialne bede stopa iz struje in pušča livade, ki pa niti ne mislijo na to, da bi se regulirala deroča reka, to je: da bi se res rešilo socialno vprašanje v pravičnem amisu. Kajti, kakor hitro bi se zgodilo to, zgubili bi oni naslov za svoj politički obstanek.

Politiške vesti.

V TRSTU, dne 3. novembra 1897.

K položaju. Jutri bode imela zbornica poslancev zopet sejo. Prav za prav dve seji: podnevno in večerno, ali pa celo celonočno. V podnevni seji se bode nadaljevala razprava o predlogih za zatožbo ministrov, v večerni pa se bode nadaljeval boj za nagodbeni provizorij.

Kakor preludij jutranjim bojem je zabeležiti dve dejstvi: cesar vsprejme jutri podpredsednika zbornice in Schönerer je prijavil predsedništvu, da hoče pretrgati svoj dopust in hoče jutri osebno priti v zbornico. Ti dve vesti pričati, da se oba tabora najresneje pripravljata na borbo. Čegava bode zmaga? Kakor naravno, se nadejajo zmage tu in tam. Posl. Wolff je rekel na shodu Nemcev v Bolcanu, da obstrukcija porabi vse sile, da prepreči provizorij, dočim poročajo iz tabora večine, da je le-ta popolno pripravljena na veliko jutranjo borbo. Ako je smeti verjeti raznim poročilom, so se skupine na desni že popolnoma potolašile radi zadnjega neuspeha. Najugodnejše je uplivalo pojasnilo podpredsednika Abrahamoviča, da je zaključil sejo le iz lastnega nagiba in iz ozirov na izmučene stenografe, da torej niti govora ni o tem, da bi bil sklenil kakov kompromis z obstrukcijo.

Tudi na slučaj, da se provizorij ne vsprejme parlamentarnim putem, so baje pripravljeni v odločilnih krogih.

Potem da utegne priti do krize v ministerstvu in do zaustavljanja parlamentarizma. V tem poslednjem slučaju se proračunski provizorij določi na podlagi cesarske naredbe. Ako smemo verjeti antisemitiskemu „Deutsches Volksblatt“, je tudi sklenjena stvar — ako pride do teh dopodkov — da se po obmejnih krajih na Češkem proglasi o bese dno stanje. Z druge strani javljajo zopet, da bodočim ministerskim predsednikom je določen češki velikaš grof Lobkovic, kar bi značilo, da se je vlada definitivno naslonila na desno stran.

Take in jednake vesti so se širile te dni. Koliko je resnice na njih in koliko domišljije, to nam pokažejo bližnji dnevi, ali pa morda že bližnje ure. Jutranja seja zbornice bode vsakako jedna najpomembnejših v zgodovini našega parlamentarizma.

Grof Goluchowsky v Italiji. Te dni pojde naš minister za zunanje stvari v Monzo na italijanski dvor. Vse evropsko časopisje se bavi s tem potovanjem, ki je baje velikega političkega pomena. Radovednost je tem večja, ker se je poslednje dni veliko pisalo o stališču Italije v trozvezi.

Iz Srbije. Novi ministerski predsednik je razposlal okrožnico do zastopnikov Srbije v inozemstvu, v kateri trdi, da sprememba v ministerstvu ni v nikaki zvezi z osebo razkralja Milana. (Poznati bi hoteli poznavatelja razmer, ki bi hotel verjeti temu zatrdilu. Op. ureda.) Srbija da se ne sme opirati na jedno samo velesilo, ampak iskati mora prijateljskih razmer do vseh držav. Glede notranjih nalog trebalo bode trajno zagotoviti zakonitost v deželi, čisto upravo in nepristransko pravosodje.

Obljub bilo bi torej dovolj. Drugo vprašanje pa je, od kje bode ministerstvo Giorgjevič dobivalo moči za to veliko nalogo, brez zaslombe v stranki, ki ima malone ves narod za seboj, to je radikalni? Koliko takih poskusov se je že izjavilo v Srbiji!

Slavnost odkritja nagrobnega spomenika pokojnemu Dragotinu Martelanu.

Brez sijaja, priprosto ali na velelep in do zra segajoči način so proslavili naši okoličani minole nedelje spomin onega, ki je bil najvestejši sin te okolice in svojega rodu slovenskega. Da

nismo vedeli do minole nedelje, kaj je bil Dragotin Martelan svojim rojakom, zvršetek proslave minole nedelje nam je pokazal to na najprepričevalnejši način.

Že žalost, ki se je čitala vsem na obrazu, ko so izvedeli, da je oblast — in to na pritisek mestne oblasti — prepovedala v zadnji hip oni del slavnosti, ki se je imel vršiti na pokopališču, že ta potrtost je pričala, kako je bilo tega dne vse čustvovanje Barkovljanov posvečeno le spominu Dragotina Martelana. No, pametnim besedam prvakov se je posrečilo, da so se ljudje pomirili.

Ob 1. uri je pričel skupni obed, katerega so se udeležili vsi veljaki barkovljanski, deželna poslanca Ivan Goriup in Fran Dollenz ter več odbornikov pol. društva „Edinost“ s predsednikom g. Mandičem na čelu. Na obedu smo imeli tudi dragega gosta iz Gorice, gosp. poslanca dra. Tuma.

Na obedu sti se izustili le dve napitnici. Predsednik „Edinosti“ in zajedno tudi predsednik slavnostnega odbora, gosp. prof. Mandič, je proslavil spomin pok. Martelana in je napil navzočim sorodnikom pokojnikovim; gosp. Dragotin Pertot, predsednik pevskega društva „Adrija“, katerega ustanovitelj in večletni predsednik je bil pokojnik, pa je zahvalil slavnostni odbor za veliki trud.

Ker — kakor že omenjeno — je oblast prepovedala oni del slavnosti, ki se je imel po obedu vršiti na pokopališču, niso mogla pevska društva korporativno tjakaj, in tudi sprevid iz cerkve je moral izostati. Vendar se je kmalo napolnilo pokopališče. Zbrala se je tam velika množica prijateljev in čestilcev pokojnikovih. Lepo število slučajno navzočih pevcev je zapelo tri nagrobnice, na gomilo so položili več vencev, barkovljanska dekleta so odličila prelepi spomenik velikanskim vencem s trakovi v narodnih barvah in mnogokatera solza je rosila na ta veliko preravi grob. Množica se je razšla mirno in tiho. A ta tiha žalost, ta mir in ta red je pričal, da ni bilo ravno potrebno, da je državna oblast ugodila pritisku mestne oblasti. Čuti je bilo marsikako trpko opazko; in tudi nam je trpka opazka na jeziku, katero pa bomo udušili v tem hipu, ker so te vrstice posvečene le enemu, ki je bil v življenju vreden naše ljubezni, in si je po svojem delu pridobil pravico, da ga proslavljamo po smrti.

Ko smo ostavili pokopališče, bilo je vse živo naših ljudi po ulicah barkovljanskih. Soseba pred „Narodnim domom“ so se zbirale velike gruč ljudi pod veliko, vihrajočo trebojujico.

Ob 5. uri se je pričela veselica v veliki topi na vrtu, prirejeni najkudneje nalašč v ta namen. Udeležba je bila velika. A vsemu občinstvu je bilo poznati, da je bilo prešinjeno duhom pok. Dragotina. Živo nam je bilo pred očmi v teh trenutkih, kako je bil pokojnik ves v ognju, ko je dajal odredbe pred takimi veselici, kako je tekal in skrbel sam za vse.

Ploskanje in živio-klici so zaorili po širnem prostoru, ko je stopil na oder krepak pevski zbor — iz Istre: društvo „Slavec“ iz Riemanj. To je bilo menda prvič, da je društvo iz sosednje Istre nastopilo na slavnosti v tržaški okolici.

Isti zbor je pel Hajdrihov „Na boji!“ Videlo se jim je tem krepkim postavam, da jim prihajajo glasovi iz prs, navajenih trdemu boju za prava naroda. Lepa pesem iz ust naših istrskih junakov je elektrizovala vse občinstvo, da ploskanje ni bilo ni konca ne kraja, dokler niso ponovili obeh pesmi. Da, to je bil duh pokojnega Dragotina Martelana! Sosebno moramo poudariti, da riemanjski zbor ume prav lepo vzdržavati takt. To je mnogo pri ljudeh žulavih rok, ki se morajo truditi od zore do mraka za svoj vsakdanji kruh. Seveda gre na tem zaslugi tudi vrlemu pevovodju, gospodu Valentiču.

Krasno so pele pevke društva „Adrija“ Hladnikov dvoglasni valček „Vesela pevka“. Spremljal je na glasovirju gosp. Pertot. Tudi ta pesem se je morala poneviti na glasno zahtevanje občinstva. Pripomniti pa moramo, da so bile pevke burno pozdravljene že ob nastopu, ker so nastopile v krasnih narodnih nošah. Društvo „Adrija“ je lahke ponosno na svoj ženski zbor. Odlikovali pa so se ta večer tudi možki glasovi — vstricno z ženskimi — v lepem, ganljivem mešanem zboru Ipavčevem: „Pozdrav gorenjski“. To pesem so morali ponavljati enkrat, in ko je občinstvo zahte-

valo še in še, dodali so vili pevci in pevke še „Himno Adrije“ in sicer dvakrat. Sploh je pela „Adrija“ ta večer tako isorno, kakor da je imela pred seboj pokojnega predsednika in ustanovitelja svojega. Lepše in ganljiveje ni mogla proslaviti spomina onega, ki je to društvo objemal vsem svojim srcem: pokojnega Dragotina Martelana. Hvala na tem vrlem pevkam in pevcem in hvala neutrudnemu pevovodju, g. Razmu, ki toli lepo nadaljuje po pokojniku zasnovano delo.

Pevcem vredno na strani je stal tamburaški zbor iz Škedenja, sestoji iz tamburašev in tamburalic. O udaranju tega zbora lahko rečemo povsem kratko sodbo. Ne, le ponoviti bomo, kar so povdarjali tudi meščani, da je namreč to najboljši tamburaški zbor, kolikor smo jih imeli doselej na tržaškem ozemlju. In tako so tudi Škedenjci lepo pripomogli do sijajnega vspeha slavnosti od minole nedelje.

Na odru je visela velika slika. Toda slika je bila zagnjena. Bila je slika pok. Drag. Martelana, izborne izdelana po domačinu Gustinčiču. Slika je bila v krasnem okvirju. Na oder je stopila deklamovalka, gospica Marica Čokova, da v krasni deklamaciji, zloženi po gosp. Maliču, izrazi težo izgube, ki je zadela vso okolico po smrti pokojnika. Le iz arca morajo prihajati besede govorjene takim ognjem, kakoršnjim je govorila deklamovalka. Da je bilo temu res tako, so pač najbolje pričale — solze, ki so jih točili med deklamacijo mnogi navzoči, nekateri celo na ves glas. In ko je zavrla, ko je padla zavesa se slike, in ko se je ta pokazala v svitu bengališke luči, in v sredi barkovljanskih deklet v narodnih nošah, bil je to moment, ki se ne da opisati lahko. Kar gromelo je v slavo spominu Martelančevemu. Ta gevor je pričal, kako nosi naše ljudstvo v svojem srcu spomin preminolega boritelja svojega.

Veselica se je zaključila na impenzanten način. Nastopili so vsi pevci in močno je donela visoka pesem o vzajemnosti med dvema plemenoma jugoslovanskima: pesem „Slovenec in Hrvat“. Dasi pevci iz različnih zborov in krajev, peli so kakor zlito v dokaz, da nas prošinjajo vseh jednaka čustva. (Zvršetek pride.)

Različne vesti.

Delavska zavarovalnica proti neizgodam v Trstu. Ljubljanski volilni odbor za nove volitve predstojništva in razsodišča delavske zavarovalnice proti neizgodam v Trstu je po dogovorih s slovensko-hrvatskim volilnim odborom tržaškim te dni konečno določil nastopno kandidatsko listo:

A.

Za predstojništvo izmed podjetnikov:

Kategorija I. Člen: Schiwitz Matija Valentin, inženir v Trstu; namestnik: Mankoč Ivan, veletržec z lesom v Trstu.

Kategorija II. Člen: Töslas, tovarnar v Ljubljani; namestnik: Achtschin A. C., ključavničar v Ljubljani.

Kategorija III. Člen: Kosler Peter, tovarnar v Ljubljani; namestnik: Luckmann Anton, tovarnar v Ljubljani.

Kategorija IV. Člen: Supančič Filip, stavbniški podjetnik v Ljubljani; namestnik: Treo Viljem, stavbniški podjetnik v Ljubljani.

Kategorija V. Člen: Gassner Andrej, tovarnar v Trzinu; namestnik: Grile Luka, tovarnar v Zgodu.

Kategorija VI. Člen: Kušar Josip, posestnik mlina v Dobzalah; namestnik: Verbič Josip, tovarnar na Bistri pri Borovnici.

Za predstojništvo izmed delavcev:

Kategorija I. Člen: Gherbiz Valentin, kotlar v Trstu; namestnik: Borri Anton, delavec v Trstu.

Kategorija II. Člen: Krecič Andrej, mehanik pri Lloyd v Trstu; namestnik: Sadež Ivan, liver v Trstu.

Kategorija III. Člen: Škof Fran, delovodja v c. kr. tobačni tovarni v Ljubljani; namestnik: Završnik Fran, delovodja v c. k. tobačni glavni tovarni v Ljubljani.

Kategorija IV. Člen: Kolman Friderik, uradnik kranjske stavbinske družbe v Ljubljani; namestnik: arhitekt Wolf Anton, uradnik kranjske stavbinske družbe v Ljubljani.

Kategorija V. Člen: Rüting Karl, faktor tiskarne Kleinmayr & Bamberg v Ljubljani; namestnik: Gostinčar Josip, paznik v predilnici v Ljubljani.

Kategorija VI. Člen: Novak Alojzij, ključavničar v velški papirnici; namestnik: Plevnik Josip, delavec v velški papirnici.

B.

Za razsodišče izmed podjetnikov:

Prisednik: Hribar Ivan, župan ljubljanski. Namestniki: 1. Bamberg Otokar, tovarnar v Ljubljani; 2. Knez Ivan, solastnik opekarne v Ljubljani; 3. Peterca Janez, lastnik opekarne v Črnučah pri Ljubljani.

Za razsodišče izmed delavcev:

Prisednik: Zanon Josip, kalafat v Trstu. Namestniki: 1. Moravec Makso, tiskar v Trstu; 2. Rizzi Anton-Cillo, kalafat v Miljah; 3. Pock Anton, livar v Trstu. V predstojništvo voli vsaka kategorija zase, v razsodišče volijo podjetniki vseh šest kategorij skupaj in istotako delavci vseh šestih kategorij skupaj.

Glasovnice, pravilno podpisane, je najbolje pošiljati trgovski in obrtniški zbornici za Kranjsko v Ljubljani, oziroma v Del. podp. društvo v Trstu.

Za podružnico sv. Cirila in Metoda na Grati nabral je „Narodni eksekutor“ pri Martelančevi slavnosti v Barkovljah 12 krot 84 stotink.

„Südmärkischer (kralnisch-küstenländischer) Sängerbund“. Iz Ljubljane se nam poroča dne 1. nov.: Nemško-nacionalna slavnost v ljubljanski kazini in filharmonični „Tonhalli“ je minula in motil je ni ni en — slovenski glas! — Graška „Tagespost“ je prinesla v svoji včerajšnji številki cel uvodno-suhoparen, pa proslavljajoč članek o tej slavnosti, a nima seveda kaj poročati ni eden nemški list o kakem skandalu. Kaj poročati n. pr. „Rund-deutsche Ostsee“ in časnikarska vlačuga celjska „Deutsche Wacht!“ o taktnem vedenju narodnega občinstva ljubljanskega? Pa to vam je ljubljanska policija vse drugače organizovan institut, nego pa celjski nemško dresirani kor policije. „Laib. Zeitg.“ pa tudi zdaj ne bode imela povoda govoriti kaj „vom Pöbel“, kajti niti — „Pöbel“ se ni zmenil za take — komedijante!

Zakaj noče z resnico na dan? Govoré o nemški slavnosti, ki se je vršila minole nedelje v Ljubljani, pravi „Piccolo“v“ brzojavno poročilo, da je bila to manifestacija vsajemnosti severnih Nemcev z Nemci na Kranjskem in z nemškimi skupinami, razstresenimi po severnem delu Primorske.

Ali je navihan? Pol resnice je že povedal, ali vse resnice noče povedati. Dobro mu je, da more s primerskimi Nemci mahati po Slovencih, a zopet bi mu bilo neljubo, ako bi izvedel svet, da je v Trstu Nemcev in da njih moč narasča od dne do dne. Zato je rekel modro: v „zgornjem“ delu Primorske, da bodo mišili, da Nemci, ki so minole nedelje prirejali v Ljubljani „sijajne manifestacije“, so bili od kje tam gori iz Volč, Krede, Kobarida in morda tudi s Krna. „Piccolo“ bi hotel iskati Nemcev tam, kjer jih ni, a potajevati bi jih hotel tam, kjer so!! Zato govori le pol resnice, mesto da bi pripoznal vso resnico: „iz Trsta so bili Nemci, ki so bili tako rekoč zasnevatelji nemške slavnosti v Ljubljani. Moč teh Nemcev raste od dne do dne, zosebno v trgovini. Zlasti veliko trgovino so ti Nemci porenili nase vsaj po treh četrtinah“.

Tako bi moral govoriti „Piccolo“, ako bi hotel govoriti vso resnico!! Ali tega noče. Toda, ako bi bili Italijani nekoliko treznejši in resnejši nego so, potem bi morali vedeti, da končno bodo le oni trpeli na posledicah take taktike eskamotaze in take politike tiča noja, ki tisti z glave v pesek, da ne bi videl — Nemcev okoli sebe. Pa tudi za Nemce je poučno to zavijanje „Piccolo“v“. Sedaj vidijo Nemci zopet, kako radi jih imajo Italijani, toda le dotlej, dokler se drže v „severnih krajih“ Primorske, to je: dotlej, dokler Nemci demonstrujejo proti Slovencem. Sicer pa jim kar zanikujejo ekzistenco na Primorskem.

Zanimiv je tudi zaključek „Piccolo“v“ brzejavke: „Vzlic nasprotnemu vedenju slovenskega prebivalstva se vendar ni dogodil nikak nered“.

Ali ne slutiti „Piccolo“, koga je pohvalil in koga obsodil s tem? Zabeležimo torej: v Celju gospodujejo Nemci in imajo policijo v svojih rokah — in dogajali so se izgrede; v Ljubljani je ogromna večina slovenska in policijo ima v rokah slovenski občinski zastop — in ni bilo izgrede. Od kod ta razlika?! Na to naj nam odgovori „Piccolo“. Zakaj govori le pol resnice in ne vso? No, pa mu povejmo mi: v Ljubljani je vršilo re-

darstvo svojo dolžnost, dočim je v Celju ni vršilo; v Ljubljani se je slovensko prebivalstvo vedlo dostojno, v Celju pa se nemško prebivalstvo ni vedlo dostojno. Tu je pojasnilo, zakaj je v Celju bilo izgrede, v Ljubljani pa ne, „valic nasprotnemu vedenju slovenskega prebivalstva“. Že zadnjič smo pomilovali ubogega „Piccolo“, da mora igrati ulogo diplomata. Ne, to ni za vsakogar. Za take posle treba biti rojeni. A danes ga pomilujemo zopet, da si ni upal govoriti vse resnice in hoče Nemce, bivajoče resnično v Trstu, pošiljati v „zgornje kraje“ Primorske. Slabo znamenje za stranko, ki mora posezati po takih otožnih sredstvih.

Ne more drugače, nego da laže. Pa da bi vsaj lagal pametno, to je: vsaj tako, da bi bilo vsaj nekako podobno, kakor da je verjetno. Ali reva laže tako, da vidi tudi sleherni slepec in sliši sleherni gluhec, da „Piccolo“ laže.

V svoji številki od ponedeljka pripoveduje namreč, da je minolo nedeljo zvečer došla družba štirih mladeničev v gostilno „pri petelinu“ v ulici Ghga. Čisto mirno da so jeli prepevati „una canzone italiana“. Kar hkratu da je zavriščalo proti njim po vsej gostilni. Da pa pokaže „Piccolo“ vso svojo lepo prav, opaža hitro, da med onimi, ki so vriščali, je bilo tudi vojakov. Ka pa so prišli redarji, smuknili da so slovenski izzivači hitro na svoje prostore.

Tako „Piccolo“, ki laže zopet. Kajti dotična družba se je vedla skrajno izzivalno, kar so jej očitali tudi došli redarji. In povsem naravno je, da so navzoči gostje reagovali proti izzivanju. Ali tako, da se ni nikomur skrivil ni jeden las!!

Kako iz trte zvit je ves te ljuti napad na gori rečeno gostilno, je najbolje razvidno iz tega: a.) da so redarji očitali oni družbi, da je prišla izzivati; in b.) da „Piccolo“ pravi, da je bila ona družba iz — Gradca, ki je prišla v Trst, da prebije tu praznike.

Ali ste čuli? Nemci iz Gradca so prišli v Trst, in prav v gostilno „pri petelinu“ v ulici Ghga da bi malce zapeli — italijanske pesmi!! Kde more verjeti temu? Saj smo rekli: da bi vsaj revše ne lagalo tako neumno!

Pa da bode še trdnjeje pribito, kaki Gradčani so bili ona četvorica, ki so brez vsacega povoda jeli žvižgati, ko je pela neka slovenska družba, povedano bodi tu, da je bil v družbi tudi — reporter „Piccola“!

Tableaux.

Vernih duš dan v „Narodnem domu“ v Ljubljani. Pise nam čitateli našega lista: Bil sem zjutraj čisto sam v lepih pr storih te naredne stavbe in bilo mi je dolgočasnejše, nego na pokopališču. Ne bi mi pa bilo, ako bi bil našel v kavarni naših slovenskih časopisov, vsaj kacic 20, če ne že vseh 30, kolikor jih imamo. Toda našel jih nisem niti 15, niti 10, še 5 ne; marveč samo — dva!!!

Nemških, dragih in slabih listov bilo je pa vse polno. Tolažil sem se, da je bilo to vernih duš dan in da bode že boljše, kedar pride za ljubljanske Slovence praznik pravega sv. Duha, ki temeljito razsvetli zaslepljenca.

Prijatelj slovenske žurnalistike.

Prenos umrlih ostankov Ivana Fr. Jukiča Za prenosom Kopitarjevih in Vukovih ostankov z Markovega pokopališča na Dunaju sprožili so Hrvatje misel o prenosu ostankov imenih Ivana Fr. Jukiča, kateri je kakor znamenit hrvatski književnik umrl na Dunaju in bil pokopan na pokopališču sv. Marka. Za ta prenos pa bi bilo treba posebnih in natančnih podatkov o prostoru in rakvi, v kateri leži mrtvec in ti podatki so zabeleženi v arhivu frančiškanskega samostana na Dunaju, kjer je rajni zivel kakor menih-frater. Jukič je bil namreč pokopan na Markovem pokopališču v ubožnem grobu z 20 drugimi mrličmi vred, in radi tega bode težko določiti njegove ostanke.

Ruski vojni ladiji. Dne 1. t. m. ob 7^{1/2} uri zjutraj sta dospeli v naše pristanišče ruska vojna krizarka „Posadnik“ pod poveljstvom Petrova z 7 časniki, 55 mož in 9 topovi; in torpedovka „št. 120“ z 4 časniki, 25 mož in 2 topovoma. Ladiji osteniti jeden mesec v Trstu, ker ju je treba popraviti.

„Muha“. V Zagrebu prične izhajati v kratkem nov humoristični list pod naslovom „Muha“ ki bode tudi ilustriran.

Najstarejši avstrijski general. Na Dunaju je umrl dne 29. okt. podmaršal baron Stillfried, kateri je bil najstarejši general avstro-ogerske vojske, tako z ozirom na starost — 91 let — kakor na službena leta.

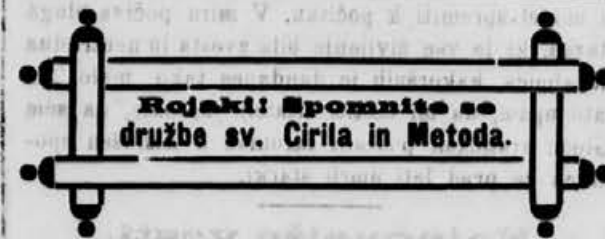
Zopet tat v cerkvi. Iz Drage pri Borštu nam pišejo: Prav tisto noč, kakor na Gročani, t. j. med 25. in 26. okt., vlomili so brezbožni tatje tudi v tukajšnjo cerkev. Ko niso nikakor mogli odpreti vrat v sakristijo, poskušali so prekopati zid pod cerkvenim oknom, a brez uspeha. Šli so torej k velikim vratom in so jih odprli z drogi. Odnegli so škrinjico z vsebino 15 gld. samega drobiža. Cerkev je samotna, ponočne straže nikdar ni, orožniki pa ne morejo biti povsodi. — Varuj nas Bog! — Gosp. Tic, na njoge!

Sol v Italiji. „Bolettino della Società Geografica Italiana“ ima jako zanimivo in za socijalno vprašanje v Italiji velevažno poročilo. List poroča, da je v okraju Lungo v kalabriških apeninah neizmernih zalog mineralne soli. Na tej prirodni zalogi soli je napravljen rov, ki sega 220 metrov globoko pod zemljo, kjer se še vedno nahaja sama sol. Toda velikanskega bogastva tega naravnega zaklada ni možno izkoriščati, ker nedostaje železničnih zvez. — Upati je, da italijanska vlada vendar nekaj ukrene v tem pogledu in podeli nekaj tisočem prebivalcev potrebnega kruha. Potem bi bil že en precejšen odstotek „neslanih“ Italijanov manj na avstrijskih tleh.

Bicikli z godbo. Da se sport z bicikli ne postara, poskrbeli so merodajni faktorji tudi za izborna zabavo mej vožnje. Na bicikle hočejo pritrčiti godbeni aparat, katerega bode gnalo kolo bicikla samo. Do 500 točk se bode dalo igrati na enem biciklu: koračnice, polke, mazurke, pesmi in operne skladbe, karkoli bode želel biciklist To bode zabava!

Koliko prihaja diamantov iz Afrike? Afrika je oni srečni del sveta, kateri brani največ biserov v svojem ozemlju. Od leta 1867., ko se je pričelo ondi izkopavati diamante, pa do danes, se je izvozilo od ondi 14.000 kilogramov diamantov, v skupni vrednosti nad dve milijardi goldinarjev — (jedna milijarda je tisoč milijonov).

Slan dež. Nedavno je padal v severni Ameriki slan dež. Ljudje, katere je zmočil ta dež, so bili popolnoma beli potem, ko se je voda posušila z njih. In bela moka, ki je obležala na njih, je bila čista sol. A okna hiš v dotičnem kraju so bila tako zapadena od slanega dežja, da se skozi ni videlo. Strokovnjaki so zračunali, da je s tem dežjem padlo na jedno angleško miljo 3000 kilogramov soli. — Izvor tega dežja je smatrati tako, da je oblak, iz katerega je padal ta dež, izhlapel najbrže iz katerega slanih jezerov, katerih se nahaja v severni Ameriki obilo, ali pak je izhlapel iz tal, ki imajo bogato zalogo soli v sebi. Na podoben način nastaja tudi radeči ali „krvavi“ dež.

Rojaki! Spomnite se družbe sv. Cirila in Metoda.

Teta Mica.

Črtica iz življenja.

Narisa! Prostoplav.

Kako smo otroci ljubili in spoštovali blago staro „teto“ Mico, ki je, dosluživši pri dedu, prebivala v hiši, ter se še vedno, kjer in kolikor je mogla, dala uporabljati v razna opravila in oskrbila. Bila nam je za stariši najljubša oseba na svetu, in še sedaj se je spominjamo odrasli še večkrat z hvaležnostjo, ko jo že davnej krije črna zemlja.

Bila je ženica srednje, v poznejših letih že bolj sključene postave, snegobelih las in nagubane kože. Nam pa je posebno ugajala, ako se je v velikih praznikih odela s častitljivo pečo in nismo se mogli dovolj pačuditi njeni lepoti. — Pogled jej je bil še dosti bister, dasi je o čitanju iz starih mašnih knjig rada natikala velike, koščeno obrobline naočnike; a posluš jo je zapuščal vedno bolj, dasi ni hotela priznati tega nikakor, in ako smo ji včasih preglasno zatrobili kako besedo na

aho, bila je nžaljena in rekla vsa nejevoljna: Nikar ne upite tako, saj nisem gluha, le nekoliko slabo slišim. — Ker ji je postava lezla vedno bolj k tlam, rekla je večkrat: Starost me tare in zato gledam v grob. Vsa bolna sem in za nobeno rabo več. A kljub temu je delala vedno in pomagala, zdaj v kuhinji, zdaj na vrtu, zdaj v sobi. Po letu je plela iz zalivala rože, a v večji vročini sedla s šivanjem na klop pred čebelnjakom in pazila, da ne uide kateri roj. V jeseni je pobirala z drevesa popadano sadje in obrezovala nagnila jabolka, po zimski plela je na kolovrat v svoji sobici, kije nam otrokom bilo zavetišče in svetišče. Ako se je kdo jokal ali čemerikal, navadno so ga poslali dol k teti Mici (tako jo je nazival vsakdo, dasi nam ni bila v rodu) in ona ga je potolažila, pripovedovala razne dogodbe. Kolikokrat smo jih čuli, te povesti in pravljice, a nikdar se jih nismo mogli naslušati, vedno nam jih je morala ponavljati vnovič. — Posebno na zimske večere smo radi zahajali v njeno sobo. Na oknu med prozori bilo je mahu, po njem razpostavljeni pastirci in ovce, v kotu hlevček. — Kosček stekla je predočil zamrzo mlako. Nam otrokom bile so te „jaslice“ izredno všeč. — V sobi nas je zanimalo vse: preprosta oprava, obleka v omari, stara „Dušna paša“ in drugi molitveniki s podobami; razne podobe svetnikov in starinska rezasta ura na steni, ki je vedno prehitela za pol ure. V železni pečici smo pekli jabolka ali korun, in ti, z črnim kruhom, šli so nam bolj v slast, nego kraljeva pojedina. V skrinji, k: je imela na pokrovu prilepljenih raznih podob, božjepotnih spominkov, hranjevala je perilo in velikanski molek z jagodami, debelimi kakor orehi. Takega boš nosil za pasom, kekar postaneš frančiškan, je rekla včasih; a meni, dasi se mi je duhovski stan zdel ideal in sem rad maševal na zapečku, nikakor ni ugajala meniška halja. — Dolgi zimski večeri so nam le prehitro minevali; znosili smo k nji svoje igrače in gradili mesta in železnice, prodajali in kupovali razno blago in se kratkočasili na najraznejše načine.

Brezskrbna mladostna leta so minola kmalo, prišel se je čas pouka. S ponosom smo ji razlagali svoje učenost, ki smo si jo pridobili v šoli, kamor nas je spremljevala običajno in od koder nas je vodila domov. A še ko sem bil gimnazijec, zanimala se je za moje učenje in rada poslušala o tvarinah, ki ji vendar niso bile dovolj umevne in pristopne.

Kolika žalost o slovesu, na potu v veliko cesarsko mesto, kolika radost o vrnitvi na počitke! Popraševala je po dunajskem mestu, zanimala se za njegove znamenitosti, dasi ni umela velikega sveta in življenja v drugih okolnostih. Rada bi bila videla, da bi postal duhovnik, a ni besedice ni očitala, zakaj tega nisem storil.

Vsak dan je hodila v cerkev zgodaj na jutro. V ostri zimi si je nakopala bolezen, ki je po kratkem trpljenju položila v grob osemdesetletno atarko. Bil sem tedaj odsoten od domovine, nisem je mogel spremiti k počitku. V miru počiva blaga starka, ki je vse življenje bila zvesta in neutrudna služabnica, kakoršnih je dandanes tako malo. In zato upam, da mi čestiti čitatelji oprostite, da sem s temi vrsticami posvetil skromen a zaslužen spominek že pred leti umrli starki.

Najnovejše vesti.

Dunaj 3. Nj. Veličanstvo cesar je sprejel danes dopoludne ministrskega predsednika grofa Badenia v daljši avdienci.

Hamburg 3. „Hamburger Nachrichten“ omenjajo k pismu profesorja Mommsena, objavljenem v „Neue Freie Presse“: Mommsen se zdi politika stvar, katere se ne dela z razumom, marveč s srcem. List izjavja bojazen da utegnejo Mommsenove izjave avstrijskim Nemcem več škodovati nego koristiti. Nasprotniki Nemcev bi morali biti slabi taktiki, ako bi iz Mommsenovega pisma ne zajemali novih izdatnih sumničenj nasproti Nemcem v Avstriji in njihovim nameram. List obzabljuje, da uprav sloveči nemški učenjaki sezajo na tako žaljiv in neumesten način v notranje boje države, s katero živi Nemčija v tesni politični zvezi. Pravi, da se zopet obistini nazor, da nemški profesor, četudi sicer edličenjak vendar vsikdar napravi škodo, ako se jame pešati s politikom.

Za slabotne

bolehave valed pomanjkanja krvi na živcih, blede in slabotne otroke; izvratnega okusa in preiskusnega učinka je železnato vino lekarja Piccolija v Ljubljani. (Dunajska cesta) priporočeno od mnogih zdravnikov. — Polliterska steklenica veja 1 gld., pet polliterskih steklenic 4 gld. 50 kr.

Trgovinske brzojarke in vesti.
Pšenica: sredne ponudbe, povpraševanje omejeno. Prodaja 15000 mt. st. 5 nvd. dražje. Vreme: oblačno.
Fruga. Noradmirant sladkor ter. 11.45 do 11.47. Za notranji trgovini: Centrifugal f. 36.50 Concasse f. 37—
Cetvorni f. 37.75 v glavah f. 38.25 —
Havre. Kava Santos good average za nov. 37.75
Hamburg. Santos good average za december 32.25
za mare 31 — za maj 31. — za september 32 — mirno.

Dunajska borza 3. novembra

	dne 2/11.	danes
Državni dolg v papirju	102.25	102.25
Avstrijska renta v srebru	102.35	102.35
Avstrijska renta v zlatu	123.10	123.10
Kreditne akcije	101.55	101.60
London 10 Let.	355.55	352.48
Napoleoni	119.65	119.65
30 mark	9.52%	9.55%
100 italij. lir	11.75	11.75
	45.10	45.10

Isjava.

Ker sem se do sedaj dajal zavajati od ljudi, o katerih sem sedaj prepričan popolnoma, da niso tako koristni našemu narodu, kakor bi morali biti, izjavljam slovesno, da se od danes naprej popolnoma strinjam z našimi, povsem hvalevrednimi gospodi poslanci: Spinčičem Leginjo, Jenkom in tovariši ter da bodem odslej sodeloval z vso poštrevnostjo.

Ogromne stroške, ki sem si jih bil napravil svoječasno, ker sem bil zaveden v to pozabljam rad, in se veselim sedaj, da sem takrat propal se svojo stranko.

Svojim rojakom pa kličem iz srca, naj se odslej ne dajo zapeljivati od nikogar več, marveč naj vedno zvesto sledo našim vlezaslužnim poslancem kajti le na ta način bomo hodili pravo pot. Mune, občina Podgrad, začetkom nov. 1897. Anton Zadkovič, p. d. Pavičina.

Išče se

pridna dekla, ki bi znala tudi kuhati. Več se lahko izve v ulici Geppa št. 16. II. nads. na levo.

V najem

odda se hiša št. 92. pod Črnim kalom ob cesti, pripravna za gostilno ali prodajalnico, kakor tudi za kako drugo obrt. Natančneje izve se pri lastniku v isti hiši.

Odvetniški koncipijent

z dveletno prakso, večje tudi italijansčini, želi spremeniti službo. Ponudbe s pogoji naj se blagovolijo poslati pod naslovom: Odvetniški koncipijent pri gospej Ani Kastrevc v Ljubljani, Auerspergov trg št. 8. II. nadstropje.

Zaloga pohištva in tapetarij

lastnega izdelka, v ulici Cordaiuoli št. 2, (nasproti pivarne „Aurora“) kompletne zakonske sobe in jedilnice, železno pohištvo in kuhinske pohištvo po izvenrednih cenah. Prevzemljem naročbo v vsaki stroki. Udani G. Dalla Torre.

V „Narodnem domu“

je odprl podpisani **PEKARIJO, v Barkovljah** v kateri prodaja vedno frišen kruh, sladščice, pastete in vsakovrstno moko po najnižjih cenah. Jemlje v pecivo tudi domač kruh. Matija Martincič.

PROČ S PETROLIJEM!

Razsvetljuje s plinovo žarečo lučjo na špirit „Triumf“, jedino žarečo lučjo, katera gori brez privoda plina.

Plinova žareča luč na špirit „TRIUMF“ svetli kakor električna, uporabi se na vsaki svetilki na petrolej ter je sposobna za veliko in majhne prostore. Za polično razsvetljavo povečano in varno proti vetru, so občinam neobhodno potrebne. Gori navadnim špiritom in ne eksplodira.

Zaloga: **IVAN H. POHLY V TRSTU** Via Carintia 12.

Pouk na glasovirju

Učenka nekega odličnega profesorja bi poučevala začetnike v igri na glasovirju, bodisi po zasebnih stanovanjih, ali pa na lastnem domu. Povprašati je na uredništvu tega lista.

Uniforme za jednoletne prostovoljce

vseh orožnih vrst po najnižji ceni in vsako vrstne vojaške oprave po originalnih tvorniških cenah, kakor tudi civilne obleke po najnovšem kroju in fazonu pri **Franu Jiras**, zavod za uniformiranje Ulica Caserma št. 9.

100 do 300 gld.

zamorejo si pridobiti osebe vsakega stanu v vsakem kraju gotovo in pošteno, brez kapitala in rizika z razpečevanjem zakonito dovoljenih državnih papirjev in srečk. Ponudbe pod naslovom **Ludwig Oesterreicher VIII Deutschgasse 8, v Budimpešti.**

Ulica Donata št. 9.

Mehanična delavnica

ustanovljena leta 1869

Petra Braido in sina

prevzema poprave šivalnih strojev in koles in vseh mehaničnih del. Dela izvršuje najatančneje in po najnižjih cenah. Prodaja tudi kolesa nova in obrabljena kakor tudi šivalne stroje. Abonement za hranitev koles po 2 gl. na mesec.

Ulica Donata št. 9.

Izložba pohištva in tapetarij

z Dunaja in iz Trsta od **ANGELA DELPIN**

Via Torrente 32, 1. n. nasproti gledališču Armonia. Jedini kraj, kjer se dobiva zares dobro pohištvo. Fina oprava in spalnice od 235 gld. naprej. — Oprave za jedilnico od 168 gld. do 260 gld., vsakovrstne solidne mobilije za vsaki stan. Sobe od 136 do 160 gld. Radi neznatnih stroškov najemnine in drugega, so prave konkurenčne cene. To dokazuje velika razprodaja. Vsak, ki se ženi, naj si ogleda.

Svečar v Gorici **J. KOPAC** Solkanska cesta št. 9. priporoča velečastitemu svečenstvu, cerkvenim upravam, ter slavnemu občinstvu pristno

Voščene sveče

kilogram po 2 gld 45 nč.

Ha so one sv. ču, koje nosijo protokolirano tvornično znamko, nepokvarjene, jamčim se svoto 1000 kron.

Sveče alabeje vrste za pogrebe in postransko razsvetljavo cerkva dobivaj se po jako nizkih cenah.

Prodajem tudi tamijan za cerkve:

Lacrima najfinejši klgr. po gld. 1.20
običajni „ „ 1.—
Granis „ „ —.60

Blago pokilja se na vse strani avstro-ogerske monarhije poštino pristo.

ZELEZNIŠKI VOZNI RED.

(Južna železnica (Postaja južno železnice.) Od dne 1. maja 1897.

ODHOD:

7.45	predp.	brzovlak na Dunaj, zveza z Reko.
8.25	„	brzovlak v Nabrežino, Benetke, Rim.
9.—	„	omnibus v Nabrežino, Videm, Benetke in Verono.
9.55	„	poštni vlak na Dunaj, zveza s Pešto in Zagrebom
12.50	popol.	omnibus v Kormin.
4.40	„	omnibus v Nabrežino, Videm, Rim.
6.25	„	poštni vlak na Dunaj, zveza z Reko.
8.05	„	brzovlak na Dunaj, zveza s Pešto, Reko
8.05	„	brzovlak v Kormin.
8.45	„	mešani vlak v Nabrežino, Videm, Rim.
10.—	„	mešani vlak do Mürzschlaga.
	„	Lokalna vlaka ob praznikih.
2.—	„	v Gorico, Kormin, Červinjan.
4.25	„	v Nabrežino.

DOHOD:

6.55	predp.	mešani vlak iz Mürzschlaga, Beljaka, itd.
7.30	„	mešani vlak iz Milana, Vidma, Nabrežine.
8.35	„	brzovlak iz Kormina.
9.25	„	brzovlak z Dunaja.
10.25	„	poštni vlak z Dunaja, zveza z Reko.
10.37	„	brzovlak iz Rima, Benetk.
11.20	„	omnibus iz Rima, Benetk, Nabrežine.
5.40	popol.	poštni vlak z Dunaja.
7.45	„	omnibus iz Verone, Kormina, Nabrežine.
8.30	„	brzovlak iz Milana, Benetk, Vidma, Nabrežine
8.56	„	brzovlak z Dunaja zveza z Reko.